

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศจีนกับประเทศไทยมีสัมพันธภาพต่อกันในด้านต่าง ๆ มากขึ้น โดยเฉพาะความสนใจศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยและในทางกลับกันความสนใจศึกษาภาษาไทยในประเทศจีนก็มีมากขึ้นด้วยเช่นกัน การศึกษาวิจัยเปรียบเทียบภาษาทั้งสองมีประโยชน์อย่างมากในการทำความเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างซึ่งกันและกัน อีกทั้งแนวทางการศึกษาภาษาที่ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพพอ นักภาษาศาสตร์ Yuen Ren Chao (1933) เคยกล่าวว่า การเปรียบเทียบภาษาเป็นเรื่องสำคัญที่จะศึกษาความรู้ใหม่ นับว่าเป็นผู้ที่มีส่วนช่วยให้เกิดการตื่นตัวในวิชาวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา นักภาษาศาสตร์ หลู่ ซูเซียง (吕叔湘 Lǚ Shūxiāng, 1990) ให้ความสำคัญกับการศึกษาเปรียบเทียบภาษาว่า ลักษณะของสิ่งของต้องเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น ๆ จึงสามารถแสดงออกมาได้

สำหรับผู้มีความรู้ทางภาษาไทยและภาษาจีนเห็นว่าการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของภาษาทั้งสองนับเป็นความจำเป็นไม่น้อย คำคุณศัพท์ในทั้งสองภาษาดังกล่าวมีความซับซ้อนยากแก่การทำความเข้าใจสำหรับผู้ศึกษา

กำชัย ทองหล่อ (2530 : 5) กล่าวว่า ภาษาใดมีรูปลักษณะเหมือนกันหรือเคยร่วมชาติร่วมสัมพันธ์กันก็จัดไว้เป็นตระกูลหนึ่ง ซึ่งภาษาจีนกับภาษาไทยอยู่ในตระกูลภาษาจีน-ไทย จัดอยู่ในประเภทภาษาคำโดด เป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ แต่ไม่มีวิภัติปัจจัยเหมือนภาษาในตระกูลอินเดียนูโรปอื่นๆ (analytic หรือ isolating language) เช่น ภาษาบาลี ภาษาสันสกฤต ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น โครงสร้างของประโยคในภาษาจีนกับภาษาไทยเป็น s+v+o ในระบบโครงสร้างของประโยค ระเบียบของคำ คำไม่แท้(empty word) หรือไวยากรณ์อื่นมาช่วยแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำ เพราะฉะนั้นการเรียงลำดับโครงสร้างของคำเป็นสิ่งที่สำคัญมากในไวยากรณ์ เช่น

ภาษาไทย ฉัน อ่าน หนังสือ

ภาษาจีน 我 看 书。

Wǒ kàn shū.

ในด้านนี้ภาษาจีนกับภาษาไทยเหมือนกัน ก็คือเป็นลักษณะเหมือนกันอย่างหนึ่งของตระกูลภาษาจีน-ไทย แต่ที่แตกต่างกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยคือ การเรียงลำดับของคำ โดยเฉพาะด้านคำคุณศัพท์ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องคำคุณศัพท์ของสองภาษาดังกล่าว

ในสถานการณ์ที่นักศึกษาจีนมาเรียนการสอนวิชาภาษาจีนกับภาษาไทยพร้อมกัน ปรากฏว่าการใช้คำคุณศัพท์ในภาษาจีนกับภาษาไทยมีปัญหาหลายประการ นักศึกษาไทยเรียนภาษาจีนและนักศึกษาจีนเรียนภาษาไทยจะพบปัญหาเกี่ยวกับการใช้คำคุณศัพท์ในทั้งสองภาษาที่ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าหนังสือและเอกสารวิทยากรณีจีนกลาง หนังสือและเอกสารวิทยากรณีไทยที่เกี่ยวข้อง และรวบรวมตัวอย่างประโยคจำนวนมากมาจากหนังสือเอกสารไทยกับจีน พบว่าคำคุณศัพท์ในภาษาจีนกับภาษาไทยมีความเหมือนกันและความแตกต่างกันทั้งด้านตำแหน่ง หน้าที่ และลักษณะการซ้ำคำ

ในภาษาจีนเมื่อคำคุณศัพท์ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายของคำอื่น ส่วนใหญ่จะวางอยู่หน้าคำที่ต้องการขยาย เมื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริม จะอยู่หลังคำที่ถูกขยาย แต่ในภาษาไทยเมื่อคำคุณศัพท์ขยายคำอื่น คำคุณศัพท์อยู่หลังคำที่ต้องการขยาย เช่น

ภาษาจีน 他 拿着 一个 红 苹果。

Tā ná zhe yí gè hóng píngguǒ.

ภาษาไทย เขาถือแอปเปิ้ลแดงอยู่ลูกหนึ่ง

ภาษาจีน 看 清 楚

kàn qīngchū

ภาษาไทย ดูชัดเจน

ส่วนการทำหน้าที่ในประโยคนั้น คำคุณศัพท์ในภาษาจีนทำหน้าที่เป็นภาคแสดง หน่วยขยายนาม หน่วยขยายกริยาและหน่วยเสริม คำคุณศัพท์ในภาษาไทยทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม หน่วยขยายสรรพนาม เช่น

1. หน้าที่ของคำคุณศัพท์ในภาษาจีน

1.1 ทำหน้าที่เป็นภาคแสดง:

屋里 暖和, 外面 冷。

Wū li nuǎnhuo, wàimiàn lěng.

ข้างในอบอุ่น ข้างนอกหนาว

1.2 ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายนาม:

读者不喜欢看 空洞洞 的文章。
Dúzhě bù xǐhuan kàn kōngdòngdòng de wénzhāng.

ผู้อ่านไม่ชอบอ่านบทความที่ไร้สาระ

1.3 ทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายกริยา:

孩子们 规规矩矩 地坐在那里, 一动也不动。

Háizimengūguī jūjǔ de zuò zài nàlǐ, yí dòng yě bú dòng.

เด็ก ๆ นั่งอยู่ที่นั่นอย่างสงบนิ่งแทบไม่กระดิกกระเดี้ยวเลย

1.4 ทำหน้าที่เป็นหน่วยเสริม:

他走得快。

Tā zǒu de kuài.

เขาเดินเร็ว

2. หน้าที่ของคำคุณศัพท์ในภาษาไทย

2.1 คำคุณศัพท์ทำหน้าที่ขยายคำนาม

คนหนุ่มยิ้มใจร็อนเป็นธรรมดา

2.2 คำคุณศัพท์ทำหน้าที่ขยายสรรพนาม เช่น

เราทั้งหมดช่วยกันทำงานให้เรียบร้อย

ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า คำคุณศัพท์เป็นคำซ้ำได้ทั้งในภาษาจีนและภาษาไทย คำคุณศัพท์ในภาษาไทยคำหนึ่ง ๆ จะซ้ำทั้งคำได้แบบเดียว เช่นคำว่า “สะอาด” ซ้ำได้เป็น “สะอาด ๆ” แต่คำคุณศัพท์ในภาษาจีนคำหนึ่ง ๆ อาจจะซ้ำได้หลายแบบ เช่น 干净 (gānjìng สะอาด) อาจจะซ้ำเป็น 干干净净 (gāngānjìngjìng สะอาดมาก) หรือเป็น 干干净净 (gānjìng gānjìng สะอาด ๆ) ก็ได้

ภาษาจีนกับภาษาไทยมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยด้านเสียง ความหมาย ที่มาของคำ ประเภทคำ แต่ยังมีได้มีการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องคำคุณศัพท์ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเรื่องนี้เพื่อให้ทราบว่าคุณศัพท์ในภาษาทั้งสองมีความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันอย่างไรบ้างที่นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ข้างต้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคล้ายคลึงกันกับความแตกต่างกันด้านลักษณะของคำคุณศัพท์ภาษาจีนกับภาษาไทย
2. เพื่อศึกษาความคล้ายคลึงกันกับความแตกต่างกันด้านหน้าที่และตำแหน่งของคำคุณศัพท์ภาษาจีนกับภาษาไทย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นผลประโยชน์ด้านการใช้คำคุณศัพท์ของภาษาจีนและภาษาไทย
ในประเด็นดังนี้ คือ

1. ทำให้ทราบและเข้าใจถึงความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างกันของคำคุณศัพท์ในภาษาจีนกับในภาษาไทยด้านลักษณะ หน้าที่และตำแหน่งของคำคุณศัพท์
2. ทำให้ผู้ศึกษาสามารถนำคำคุณศัพท์ภาษาจีนและภาษาไทยไปใช้อย่างถูกต้อง
3. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลดังต่อไปนี้
 - 3.1 ผู้ที่สอนหรือเรียนภาษาจีน
 - 3.2 ผู้ที่สอนหรือเรียนภาษาไทย
 - 3.3 ผู้ที่สนใจการค้นคว้าและวิจัยเรื่องเกี่ยวกับภาษาจีนและภาษาไทย
 - 3.4 ผู้ที่สนใจการศึกษาเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาต่างประเทศ
 - 3.5 ผู้ที่สนใจการศึกษาเปรียบเทียบภาษาจีนกับภาษาต่างประเทศ

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะความคล้ายคลึงกับความแตกต่างกันด้านลักษณะ
หน้าที่และตำแหน่งของคำคุณศัพท์ภาษาจีนกับภาษาไทย ศึกษาเฉพาะเรื่องที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์
โดยใช้ข้อมูลจากหนังสือตำราภาษาจีนกับภาษาไทยจำนวน 19 เล่ม ดังนี้

ภาษาไทย

กำชัย ทองหล่อ. หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ:รวมสาส์น, 2530.

จินดา งามสุทธิ. ภาษาศาสตร์ภาษาไทย. กรุงเทพฯ:โอเดียนสโตร์, 2524.

- บรรจบ พันธุเมธา. ลักษณะภาษาไทย. กรุงเทพฯ:คุรุสภา, 2514.
- ประยูรท กุยสาคร. ภาษาไทยเชิงภาษาศาสตร์. เอกสารการนิเทศการศึกษา ฉบับ 258,
2527.
- เปรมจิต ชนะวงศ์. ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. นครศรีธรรมราช:สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช,
2542.
- นววรรณ พันธุเมธา. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ:สาสน์การพิมพ์, 2510.
- พระยาอุปกิตศิลปสาร. หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ:ไทยวัฒนาพานิช, 2478.
- วิจิตร ภาณุพงศ์. โครงสร้างภาษาไทย:ระบบไวยากรณ์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง, 2538.
- สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ:ไทยวัฒนาพานิช, 2521.

ภาษาจีน

- จู เต๋อซี (朱德熙 Zhū Déxī). การศึกษาไวยากรณ์ภาษาจีนปัจจุบัน (现代汉语语法
研究 Xiàndài Hànyǔ Yúfǎ Yánjiū). ปักกิ่ง (北京 Běijīng): ซังวู่
(商务印书馆 Shāngwù Yìnshūguǎn), 1980.
- เฉิน อาเป่า (陈阿宝 Chén Ābǎo). ทฤษฎีทั่วไปของภาษาจีนปัจจุบัน (现代汉语概
论 Xiàndài Hànyǔ gàilùn). ปักกิ่ง (北京 Běijīng): มหาวิทยาลัยภาษา
ปักกิ่ง (北京语言大学出版社 Běijīng Yǔyán Dàxué
Chūbǎnshè), 2005.
- หม่า เจี้ยนจง (马建忠 Mǎ Jiànzhōng). หม่าสื่อเหวินทง (马氏文通 Mǎshì Wéntōng).
ปักกิ่ง (北京 Běijīng): ซังวู่ (商务印书馆 Shāngwù Yìnshūguǎn),
1898.
- หม่า เจิน (马真 Mǎ Zhēn). คู่มือการใช้ไวยากรณ์จีนอย่างง่าย (简明实用汉语语法
教程 Jiǎnmíng Shíyòng Hànyǔ Yúfǎ Jiàochéng). ปักกิ่ง (北京
Běijīng): มหาวิทยาลัยปักกิ่ง (北京大学 Běijīng Dàxué), 1998.
- หลี่ กงจื่อ (李公芝 Lǐ Gōngzhī). ภาษาจีนปัจจุบัน (现代汉语 Xiàndài Hànyǔ).
ปักกิ่ง (北京 Běijīng): ฮว่าเหวิน (华文出版社 Huáwén Chūbǎnshè), 1998.
- หลี่ จิ้นซี (黎锦熙 Lǐ Jīnxī). ไวยากรณ์ภาษาจีนฉบับใหม่ (新著国语文法
Xīnzhù guóyǔ Wénfǎ). ปักกิ่ง (北京 Běijīng): ซังวู่ (商务印书馆
Shāngwù Yìnshūguǎn), 1924.

- หลู่ ซูเซียง (吕叔湘 Lǚ Shūxiāng). ความสำคัญย่อของไวยากรณ์จีน (中国语法要略 Zhōngguó Wénfǎ Yàoluè). ปักกิ่ง (北京 Běijīng): 商務印書館 Shāngwù Yìnshūguǎn), 1990.
- หวาง ไป๋หลง, เตี้ยว ชู่ตง (黄伯荣, 廖旭东 Huáng Bóróng, Liào Xùdōng). ภาษาจีนปัจจุบัน (现代汉语 Xiàndài Hànyǔ). ปักกิ่ง (北京 Běijīng): เกาเต็งเจี่ยววู (高等教育出版社 Gāoděng Jiàoyù Chūbǎnshè), 2001.
- หวัง ลี (王力 Wáng Lì). ไวยากรณ์จีนปัจจุบัน (中国现代语法 Zhōngguó Xiàndài Yǔfǎ). ปักกิ่ง (北京 Běijīng): 商務印書館 Shāngwù Yìnshūguǎn), 1985.
- หู หยู่ชู่ (胡裕树 Hú Yùshù). ภาษาจีนปัจจุบัน (现代汉语 Xiàndài Hànyǔ). เซี่ยงไฮ้ (上海 Shànghǎi): เซี่ยงไฮ้หวู่หยาเจี่ยววู (上海外语教育出版社 Shànghǎi Wàiyǔ Jiàoyù Chūbǎnshè), 2002.

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยนำทฤษฎีการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis) ของการเปรียบเทียบภาษาศาสตร์ (Comparative Linguistics) มาใช้ศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะด้านลักษณะ หน้าที่และตำแหน่งของคำคุณศัพท์ภาษาจีนกับภาษาไทย โดยศึกษาข้อมูลจากหนังสือเอกสารไวยากรณ์จีนกลางกับหนังสือไวยากรณ์ไทยและหนังสือหลักภาษาไทย

ระบบสัทอักษรที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้ถอดเสียงตัวอักษรจีนด้วยระบบสัทอักษร 汉语拼音方案 Hànyǔ Pīnyīn Fāng'àn ตามแบบหนังสือไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง “ภาษาจีนปัจจุบัน” ของหวาง ไป๋หลง, เตี้ยว ชู่ตง (黄伯荣, 廖旭东 Huáng Bóróng, Liào Xùdōng, 2001) และเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาจีนกลางฉบับร่าง 3 ของรองศาสตราจารย์ ดร.ประพิน มโนมัยวิบูลย์ (2004, เอกสารประชุม) ซึ่งจะสรุปไว้โดยสังเขป ดังนี้

1. สัทอักษรถิ่นเสียงพยัญชนะ 24 เสียง (ในวงเล็บคือเสียงพยัญชนะภาษาไทยที่เทียบได้กับเสียงของสัทอักษรในระบบ 汉语拼音方案 Hànyǔ Pīnyīn Fāng'àn)

b (ป)	p (ผ พ)	m (ม)	f (ฝ ฟ)
d (ด)	t (ถ ท)	n (น)	l (ล)
g (ก)	k (ข ก)	h (ห ฮ)	
j (จ)	q (ช)	x (ซ)	
z (จ)	c (ช ฉ)	s (ส ซ)	
zh (จ)	ch (ช ฉ)	sh (ฉ ช)	r (ร)
ng (ง)	y (ย อ)	w (ว อ)	

2. สัทอักษรถิ่นเสียงสระ 24 เสียง (ในวงเล็บคือเสียงพยัญชนะและสระภาษาไทยที่เทียบได้กับเสียงของสัทอักษรในระบบ 汉语拼音方案 Hànyǔ Pīnyīn Fāng'àn)

2.1 สัทอักษรถิ่นเสียงสระเดี่ยว 8 เสียง

a (อา)	o (อัว+โอะ)	e (เออ)	er (เออร์)
i (อิ อี้ อื่อ)	u (อู)	ü (อู+อี)	ê (เอะ)

2.2 สัทอักษรถิ่นเสียงสระผสม 13 เสียง

ai (ไอ, อาย)	ei (เอ+อี)	ao (เอา)	ou (โอ+อู)
ia (อี+อา)	ie (อี+เอะ)	ua (อัว+อา)	uo (อัว+โอ)
üe (อู+อี+เอะ)	iao (อี+อา+โอ)	iou (อี+โอ+อู)	uai (อู+อา+อี)
uei (อู+เอ+อี)			

3. เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง

ā	เสียงหนึ่ง	(ออกเสียงเหมือนเสียงตรีในภาษาไทย)
á	เสียงสอง	(ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงจัตวาในภาษาไทย)
ǎ	เสียงสาม	(ออกเสียงไม่ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ไทยเสียงใดเลย โดยจะออกเสียงต่ำในตอนแรกแล้วจะผันเป็นเสียงสูงในตอนท้าย)
à	เสียงสี่	(ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงโทในภาษาไทย)

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้ให้ความหมายศัพท์เฉพาะสำหรับใช้ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เท่านั้นได้แก่

การศึกษาเปรียบเทียบ หมายถึง การศึกษาถึงความเหมือนและความแตกต่างระหว่างคำคุณศัพท์ทั้งกับภาษาไทยในประเด็นต่าง ๆ เช่น ตำแหน่ง หน้าที่ และลักษณะการซ้ำคำ

คำคุณศัพท์ (adj) ในภาษาจีน หมายถึง คำที่แสดงลักษณะและลักษณะพิเศษของสิ่งของหรือบุคคล เป็นคำต่ออย่างหนึ่งของภาษาจีนปรัมปรา ที่แสดงเอกลักษณ์ของคำนาม คำกริยา เป็นต้น

คำคุณศัพท์ (adj) ในภาษาอังกฤษ หมายถึง คำที่ใช้ประกอบกับคำนามเพื่อขยายความหมายของคำนามให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเราสามารถใช้อำคุณศัพท์กับคำนามได้หลากหลายความหมาย (words used to modify a noun or other substantive by limiting, qualifying, or specifying and distinguished)

คำคุณศัพท์ในภาษาไทย หมายถึง คำที่ใช้ขยายคำนาม สรรพนาม เพื่อบอกลักษณะต่าง ๆ ให้ข้อความนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น

คำคุณศัพท์บอกลักษณะแท้ หมายถึง คำคุณศัพท์บอกลักษณะที่ไม่สามารถเข้าร่วมกับคำกริยาวิเศษณ์บ่งบอกระดับ

หน้าที่ หมายถึง หน้าที่ของคำคุณศัพท์ในประโยค

ตำแหน่ง หมายถึง ตำแหน่งของคำคุณศัพท์ในประโยค

การซ้ำคำคุณศัพท์ หมายถึง คำคุณศัพท์คำเดียวกันนำมากล่าว 2 ครั้ง มีความหมายเน้นหนักหรือมีความหมายต่างออกไปหรือคำที่เพิ่มขึ้นโดยออกเสียงให้ต่อเนื่องกัน

นอกจากนี้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ยังได้ใช้คำศัพท์เฉพาะซึ่งแปลมาจากคำศัพท์ที่เกี่ยวกับไวยากรณ์จีนกลางดังจะแสดงในตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 1.1 คำศัพท์เฉพาะของไวยากรณ์จีนกลาง

คำศัพท์ภาษาจีน	คำอ่านตัวอักษร	คำศัพท์ที่แปลเป็นภาษาไทย
名词	míngcí	คำนาม
动词	dòngcí	คำกริยา
形容词	xíngróngcí	คำคุณศัพท์
单音节形容词	dānyīnjié xíngróngcí	คำคุณศัพท์พยางค์เดียว

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

คำศัพท์ภาษาจีน	คำอ่านสัทอักษร	คำศัพท์ที่แปลเป็นภาษาไทย
双音节形容词	shuāngyīnjié xíngróngcí	คำคุณศัพท์สองพยางค์
一般形容词	yībān xíngróngcí	คำคุณศัพท์ทั่วไป
简单形容词	jiǎndān xíngróngcí	คำคุณศัพท์รูปแบบง่าย
复杂形容词	fùzá xíngróngcí	คำคุณศัพท์รูปแบบซับซ้อน
非谓形容词	fēiwèi xíngróngcí	คำคุณศัพท์ที่ไม่สามารถทำหน้าที่ภาคแสดง
性质形容词	xìngzhì xíngróngcí	คำคุณศัพท์แสดงลักษณะ
状态形容词	zhuàngtài xíngróngcí	คำคุณศัพท์แสดงสภาพการณ์
指示形容词	zhǐshì xíngróngcí	คำคุณศัพท์ชี้เฉพาะ
性状形容词	xìngzhuàng xíngróngcí	คำคุณศัพท์แสดงลักษณะและสภาพการณ์
数量形容词	shùliàng xíngróngcí	คำคุณศัพท์บอกจำนวน
疑问形容词	yíwèn xíngróngcí	คำปฤจฉาคำคุณศัพท์
形容词重叠	xíngróngcí chóngdié	การซ้ำคำคุณศัพท์
静词	jìngcí	คำเงียบ (คำคุณศัพท์) คำศัพท์นี้เรียกเฉพาะในหนังสือของ หม่า เจี้ยนจง (马建忠 Mǎ Jiànzhōng)
实词	shící	คำแท้(คำที่มีความหมายอยู่ในตัว)
虚词	xūcí	คำไม่แท้(คำที่ไม่มี ความหมายอยู่ในตัว)
副词	fùcí	คำกริยาวิเศษณ์
代词	dàicí	คำสรรพนาม
疑问代词	yíwèn dàicí	คำปฤจฉาสรรพนาม
数词	shùcí	คำบอกจำนวน
数量短语	shùliàng duányǔ	วลีบอกจำนวน
助词	zhùcí	คำช่วย
语气	yǔqì	น้ำเสียง

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

คำศัพท์ภาษาจีน	คำอ่านสัทอักษร	คำศัพท์ที่แปลเป็นภาษาไทย
语气词	yǔqìcí	คำลงท้าย
区别词	qūbiécí	คำตรงกันข้าม
主语	zhúyǔ	หน่วยประธาน
谓语	wèiyǔ	ภาคแสดง
宾语	bīnyǔ	หน่วยกรรม
定语	dìngyǔ	หน่วยขยายนาม
状语	zhuàngyǔ	หน่วยขยายกริยา
补语	búyǔ	หน่วยเสริม